

BİRİNCİ BÖLÜM

Kuru ve ılık bir geceydi. Stanley Collins izci toplantısından sonra evine, yürüyerek dönmeye karar vermişti. Yol çok uzun sayılmazdı; 1,5 kilometreden az bir mesafeydi. Karanlık bir gece olduğu halde Stanley yolun her adımını, izci düğümü atmaya bildiği kadar iyi biliyordu.

Stanley bir oymak beyiydi. Izcileri seviyordu. Küçükken izcilik yapmış, büyüyünce de bağlantısını koparmamıştı. Üç çocuğunu da birinci sınıf izci olarak yetiştirmiş, onlar büyüüp evden ayrıldıkları için şimdilerde civardaki çocuklara yardım etmeye başlamıştı.

Stanley ısınmak için hızlı hızlı yürüyordu. Üzerinde yalnızca bir şort ve tişört vardı. Güzel bir gece olmasına rağmen kolları ve bacaklarındaki tüyleri ürpermişti; ama o buna aldırış etmiyordu. Eve vardığında karısı, onu nefis bir bardak sıcak çikolata ve kuşüzümlü çöreklerle bekliyor olacaktı. Hızlı ve iyi bir yürüyüşten sonra sıcak çikolatayla çöreğin tadına daha fazla varacaktı.

Yolunun her iki yanında bulunan ağaçlar, alışık olmayanlar için yolu son derece karanlık ve tehlikeli hale getiriyordu. Ama Stanley korkmuyordu. Aksine, geceyi seviyor, ayaklarının otlara ve çalılara bastığında çıkardığı çıtırtıyı dinlemekten hoşlanıyordu.

Çıtır. Çıtır. Çıtır...

Gülümsedi. Oğullarının küçüklüğünde, beraberce eve yürürlerken çoğu kez ağaçların tepelerinde canavarlar bekliyormuş gibi davranırdı. Korkunç sesler çıkartır, çocukların bakmadığı anlarda alçak dalların üzerindeki yapraklara asılırdı. Bazen çocuklar çığlığı basıp eve doğru son hızla koşarlar, Stanley de kahkahalar atarak arkalarından giderdi.

Çıtır. Çıtır. Çıtır...

Bazen de, geceleri uyumakta zorlandığı zamanlarda, eve yürürken ayaklarının çıkardığı sesleri düşünür; bu, onun huzurlu bir uykuya dalmasına yardımcı olurdu hep.

Stanley'ye göre bu, dünyadaki en güzel sestir. Mozart ve Beethoven'ın müziklerinden bile güzeldi.

Çıtır. Çıtır. Çıtır...

Çat!

Stanley durup kaşlarını çattı. Sanki bir dal kırılmıştı. Ama olamaz! Bir dala bassa hissedirdi, üstelik yakınlardaki tarlalarda inek ya da koyun da yoktu.

Yarım dakika kadar hareketsiz kalıp meraklı bir şekilde etrafı dinledi. Başka ses duyamayınca kafasını iki yana sallayıp gülümsedi. Hayal gücü ona oyunlar oynuyordu, hepsi bu. Eve gittiğinde bunu karısına anlatacak, beraberce bir güzel güleceklerdi.

Yeniden yürümeye başladı.

Çıtır. Çıtır. Çıtır...

İşte. Tanıdık seslere geri dönüş. Etrafta başka kimse yoktu. Eğer olsaydı sadece bir dal kırılmasından daha fazlasını

duyardı. Stanley J. Collins'in yanına kimse habersiz sokulamazdı. O eğitimli bir oymak beyiydi. Kulakları bir tilkininki kadar keskindi.

Çıtır. Çıtır. Çıtır. Çıtır. Çıt...

Çat!

Stanley bir kez daha durdu; ilk defa korkunun parmakları, kalbini kavramış, sıkmaya başlamıştı.

Bunun hayal gücüyle alakası yoktu. Bu defa net bir şekilde duymuştu. Yukarılarda bir yerlerde, bir dal kırılmıştı. Öncesinde de sanki hareket eden bir şeyin çıkardığı çok hafif bir hışırtı mı olmuştu?..

Stanley kafasını kaldırıp ağaçlara baktı, ama hava karanlık olduğu için hiçbir şey göremedi. Orada bir yerde araba büyüklüğünde bir canavar olsa bile farkına varamazdı. On tane de olsa, yüz tane de! Bin...

Of, bu çok saçmaydı. Ağaçlarda canavarlar yoktu. Canavar diye bir şey olmadığını herkes bilirdi. Canavarlar gerçek değildi. Bu bir sincap ya da baykuş gibi normal bir hayvan olmalıydı.

Stanley bir adım atmak için ayağını kaldırdı ve tam indirmek üzereydi ki...

Çat!

Ayağı havada kalmış, kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Bu bir sincap değildi! Çıkan ses çok sertti. Yukarıda kocaman bir şey vardı. Orada olmaması gereken bir şey... Daha önce hiç orada bulunmamış bir şey... Orada...

Çat!

Ses bu sefer daha yakından ve aşağıdan gelmişti; Stanley buna daha fazla dayanamadı.

Koşmaya başladı.

Stanley iri bir adamdı, ama yaşına göre oldukça formdaydı. Yine de bu kadar hızlı koşmayalı epey olmuştu; yüz metreden sonra nefesi tükenmiş, gövdesinin yan tarafına bir sancı saplanmıştı.

Yavaşlayıp durdu, iki büklüm bir şekilde nefes almaya çalıştı.

Çıtır.

Hızla başını kaldırdı.

Çıtır. Çıtır. Çıtır...

Ayak sesleri üzerine doğru geliyordu! Yavaş ve ağır ayak sesleri... Dehşete kapılan Stanley gitgide yaklaşmakta olan sesleri dinledi. Canavar, ağaçlar sayesinde önüne mi geçmişti? Aşağıya mı inmişti? Onun işini bitirmeye mi geliyordu? Acaba?..

Çıtır. Çıtır...

Ayak sesleri durduğunda Stanley, karanlıkta bir silüet gördü. Beklediğinden küçük biriydi bu, küçük bir çocuk kadardı. Derin bir nefes alıp doğrulduktan sonra, cesaretini, bir pelerin gibi üzerine sarıp daha yakından bakmak için bir adım attı.

Bu, yalnızca bir çocuktü! Küçük, korkmuş görünen, kirli bir takım elbise giymiş, bir erkek çocuğu...

Stanley gülümseyip başını iki yana salladı. Ne büyük bir aptallık yapmıştı! Bu olanları anlattığında karısı gülmekten katılacaktı.

“İyi misin evlat?” diye sordu Stanley.

Çocuk cevap vermedi.

Stanley ufaklığı çıkartamamıştı, ama bugünlerde etrafta birçok yeni aile vardı. Artık mahalledeki tüm çocukları tanımıyordu.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. “Yolunu mu kaybettin?”

Çocuk yavaşça başını iki yana salladı. Onda bir gariplik vardı. Stanley’yi aniden tedirgin eden bir gariplik... Karanlığın ve gölgelerin etkisi olabilirdi bu. Ama çocuk çok solgun, çok zayıf ve çok... aç görünüyordu.

Stanley bir adım daha yaklaşarak, “İyi misin?” diye sordu. “Senin için...”

ÇAT!

Bu sefer ses, yüksek ve tehditkâr bir şekilde, tam da tepesinden gelmişti.

Çocuk geriye doğru zıplayıp yoldan çekildi.

Stanley yalnızca yukarıya bakacak zaman bulabildi. Bir çeşit yarasa olabilecek kocaman ve kırmızı bir şey, neredeyse gözün takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde ağaçların dallarından aşağıya doğru geliyordu.

Sonra da kurbanının üzerine atladı. Stanley çığlık atmak için ağzını açtıysa da, yaratığın elleri ağzını kapattı. Kısa süren bir mücadeleden sonra, Stanley yavaşça yere doğru kaydı. Bilincini yitirmiş, hiçbir şeyi görmez, bilmez olmuştu.

Gecenin karanlığından gelen iki yaratık, karınlarını doyurmak için Stanley’nin üzerine eğildiler.

İKİNCİ BÖLÜM

Bay Crepsley kurbanımızı döndürürken, “Bu yaşta bir adamın izci üniforması giydiğine inanabiliyor musun?” diyerek alaycı bir şekilde güldü.

“Sen hiç izci oldun mu?” diye sordum.

“Benim zamanımda izci diye bir şey yoktu,” diye yanıtladı. Sonra da adamın etli bacaklarına bir şaplak atıp homurdandı. “Bunda epey kan var!”

Bay Crepsley'nin bacakta damar aramasını, sonra bulunduğu damarı tırnağıyla hafifçe kesmesini izledim. Kan akar akmaz ağzını yaranın üzerine koyup emmeye başladı. Bazen ‘kıymetli kırmızı cıva’ olarak da adlandırdığı kanın bir damlasının bile ziyan olmasını istemezdi.

O içerken ben de kararsız bir şekilde yanında duruyordum. Bu katıldığım üçüncü saldırıydı, ama bir vampirin savunmasız bir insandan kan emmesine bakmaya bir türlü alışamamıştım.

‘Ölümüm’ üzerinden iki ay geçmiş olmasına rağmen değişikliklere uyum sağlamakta zorlanıyordum. Eski yaşantımın sona erdiğine, artık bir yarı-vampir olduğuma ve bu durumu hiçbir zaman değiştiremeyeceğime inanmakta güçlük çekiyordum. Eninde sonunda insan tarafımı geride

bırakmam gerektiğinin de farkındaydım. Söylemesi kolaydı tabi.

Bay Crepsley başını kaldırıp dudaklarını yaladı.

“Hafif içimliymiş doğrusu,” diye espri yaptıktan sonra gövdeden uzaklaşarak, “sıra sende,” dedi.

Önce öne doğru bir adım attıysam da aniden durdum, başımı iki yana salladım:

“Yapamam!”

“Aptallık etme!” diye hırladı. “Daha önce iki kere reddettin zaten. Artık içsen iyi olur.”

“Yapamam!” diye haykırdım.

“Ama hayvan kanı içtin,” dedi.

“O başka. Bu bir insan.”

“Ne fark eder?” diye sordu, kızgınlıkla. “Sen insan değilsin ki! Artık insanları da hayvan gibi görmeye başlamak zorundasın Darren. Vampirler sadece hayvan kanı içerek yaşayamazlar. Eğer insan kanı içmeye başlamazsan zayıf düşersin. Bu şekilde devam edersen de ölürsün.”

“Biliyorum,” dedim mutsuz bir şekilde. “Bana bunu daha önce de açıkladın. Çok fazla içmediğimiz sürece, kanını emdiğimiz insanlara zarar vermediğimizi de biliyorum. Ama...” Sıkıntılı bir şekilde omuz silktim.

İç geçirdi. “Pekâlâ o zaman. Bunun zor bir durum olduğunun farkındayım; özellikle de yarı-vampirsen ve açlığın aşırı boyutlara ulaşmadıysa... Bu seferlik bir şey demeyeceğim, ama yakın zamanda açlığını gidermek zorundasın. Kendi iyiliğin için...”

Arkasına döndü ve biz konuşurken adamın bacağındaki kesikten sızmış olan kanı temizledi. Ardından da ağzında biriktirdiği tükürüğü, yaranın üzerine yavaşça damlattı. Parmağını kullanarak tükürüğü yaraya yedirdikten sonra geri çekilip izlemeye koyuldu.

Yara kapandı ve iyileşti. Bir dakika içerisinde, adamın uyandığında büyük ihtimalle farkına bile varmayacağı küçük bir iz dışında, görünürde hiçbir şey kalmamıştı.

Vampirler kendilerini böyle koruyorlar işte. Filmlerde gördüğümüzün aksine, eğer açıktan ölmek üzere değillerse ya da kendilerini kaptırıp fazla ileri gitmemişlerse, kanlarını emdikleri insanları öldürmüyorlar. Küçük dozlarda, biraz oradan, biraz buradan içiyorlar. Bazen insanlara açık havada saldırıyorlar; tıpkı bizim az önce yaptığımız gibi. Diğer zamanlardaysa yatak odalarına, hastane koğuşlarına ya da karakol hücrelerine sızıyorlar gece yarılarında.

Vampirleri doyuran bu insanlar, kanlarının emildiğini neredeyse hiçbir zaman anlamıyorlar. Bu adam uyandığında yalnızca üzerine doğru gelen kırmızı bir şekil hatırlayacak. Neden bayıldığını ve bayıldığı sırada kendisine ne olduğunu açıklayamayacak. İzi bulsa bile, bunu vampirlerin değil de uzaylıların yaptığını düşünmesi daha olası.

Hah. *Uzaylılarmış!* UFO hikâyelerinin vampirler tarafından ortaya atıldığını bilenler oldukça azdır. Mükemmel bir kılıf doğrusu. Dünyanın dört bir yanında insanlar uyandıklarında vücutlarında garip yara izleri görüyorlar, suçlu da hayal ürünü uzaylılara atıyorlar.